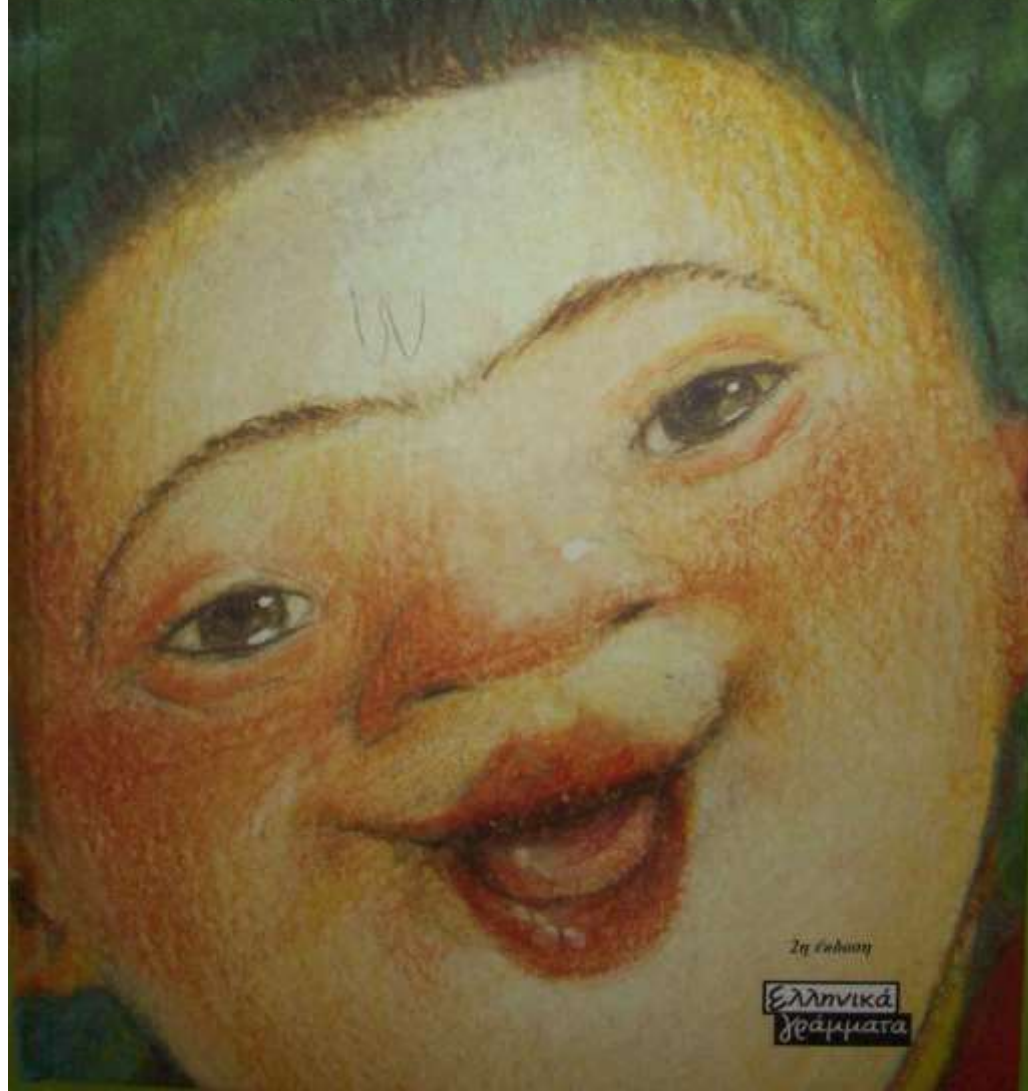

Μερκούριος Αυτζής

Θέλω μόνο να παίξω μαζί σου

Ζωγραφιές: Νικόλας Ανδρικόπουλος

2η έκδοση

Ελληνικά
γράμματα

Κ

αλοκαιράκι...

Η Άννα-Μαρία κάθεται στην
κουρσιτή καρέκλα της μαμάς
της στο μπαλκονάκι του
σπιτιού τους και βουρτσίζει
τα μαλλιά της κούκλας της.

Στην απέναντι μονοκατοικία με
τα καταπράσινα δέντρα και τα λουλούδια
ζει ο Μάνος. Είναι πάντα χαμογελαστός
κι έχει κάτι κοινό με την Άννα-Μαρία: ξέρει
να παίζει.

Την ώρα αυτή μαζεύει χαλίκια
στο πεζοδρόμιο, παίζει και τα σκιστά
αμυγδαλωτά μάτια του πετούν σπίθες
απ' τη χαρά του.

- Να είσαι καλή με το Μάνο. Και να
παίζετε οι δυο σας, της είχε πει μόλις χθες
η μαμά της.

- Καλή μαζί του; Μα αυτός είναι
«μογγολάκι»! μουρμουρίζει και κάνει
πως δεν τον βλέπει. Ευτυχώς που δεν πάμε
στο ίδιο σχολείο.

Το δικό του σχολείο, όμως, τώρα είναι κλειστό κι ο Μάνος θέλει να παίζει με την Άννα-Μαρία.

Στο διπλανό αυλόγυρο η Άννα-Μαρία βλέπει τον Αλέξη που παίζει με τα καπάκια των αναψυκτικών. Τα σέρνει, χτυπώντας τα με το μεσαίο του δάχτυλο, πάνω σ' ένα στενό φιδάκι που 'χει χαράξει στο χώμα. Πόσο θέλει να παίζει μαζί του!

Δίχως να χάσει χρόνο, βγαίνει από μια πλαϊνή πόρτα, κάνει την αδιάφορη μην τη δει ο Μάνος, γεμίζει τις χούφτες της με βατόμουρα απ' το φράχτη και πηγαίνει κοντά του.

Ο Αλέξης είναι ένα ψηλόλιγνο ξανθό αγόρι και τα παιδιά τον έχουν για αρχηγό.

- Γεια σου, Αλέξη!
- Γεια σου, Άννα-Μαρία!
- Έχω βατόμουρα, θέλεις; απλώνει τη χούφτα της στο αγόρι και κάθεται δίπλα του. Να παίξω μαζί σου;

- Έχω μια καλύτερη ιδέα, της λέει αυτός.
Πάμε βόλτα στο ποταμάκι; Θα βρέξουμε
τα πόδια μας και θα μαζέψουμε και
πεταλούδες...

- Ναι! Να πάμε! ενθουσιάζεται
η Άννα-Μαρία.

Τα δυο παιδιά παίρνουν από μια απόχη
και με τον ήλιο να τους βλέπει από ψηλά
ξεκινούν. Όμως δεν προλαβαίνουν
να προχωρήσουν μερικά μέτρα και
μπροστά τους εμφανίζεται ο Μάνος.
Ξαφνιάζονται, αλλά δεν του δίνουν
σημασία.

Εκείνος, όμως, τους ακολουθεί.

- Πήγαινε σπίτι σου! τον αποπαίρνει
η Άννα-Μαρία. Πήγαινε σπίτι σου!

Ο Μάνος τούς κοιτάζει με το στόμα
ορθάνοιχτο και δε λέει τίποτα. Ύστερα
χαμογελάει.

- Φύγε, σου είπα! Πήγαινε σπίτι σου,
ξαναλέει το κορίτσι.

- Δεν έχεις καμιά δουλειά μαζί μας.
Δεν είσαι σαν κι εμάς, δεν ξέρεις να μιλάς,
του πετάει κατάμουτρα ο Αλέξης και
μοιάζει κόκορας έτοιμος για μάχη.

Ο Μάνος τούς κοιτάζει απορημένα.
Δεν μπορεί να καταλάβει γιατί του φέρονται
τόσο άσχημα.

«Γιατί, δηλαδή; Κι εγώ ξέρω να παίζω!»
σκέφτεται κι είναι τόσο εκφραστικά τα μάτια
του. Λυπημένος κατεβάζει το κεφάλι και
κινάει για το σπίτι.

Μισή ώρα αργότερα τα δυο παιδιά
φτάνουν στο ποταμάκι. Κάθονται
στην όχθη και βυθίζουν τα πόδια τους
στο νερό. Ο βυθός αναταράσσεται,
το νερό θολώνει. Αμέτρητοι κόκκοι ψιλής
άμμου και χώμα κυκλώνουν τα πόδια τους.

Ένας βάτραχος απ' την απέναντι όχθη
τρομάζει και μ' ένα «βρε-κε-κεξ!» βουτάει
ανάμεσα στις καλαμιές.

Ένα κοπάδι γυρίνων κολυμπάει βιαστικά
και χάνεται κάτω από τα νούφαρα.

Τα δυο παιδιά συνεχίζουν να κουνούν
τα πόδια τους, ενώ ταυτόχρονα ψάχνουν
με τη ματιά τους για πεταλούδες.

Τελικά σηκώνονται και ψάχνουν πιο πέρα.
Πεταλούδες, όμως, δεν υπάρχουν τριγύρω...

Ξαφνικά ακούνε έναν παράξενο θόρυβο.
Κάτι σαν γρύλισμα, σαν μουγκρητό.
Τρομάζουν. Λες να είναι κανένα αγρίμι
κρυμμένο πίσω από τους θάμνους;

Ο Αλέξης οπισθοχωρεί, η Άννα-Μαρία
τον ακολουθεί. Τον πιάνει από τον αγκώνα
και κρύβεται πίσω του.

Μα... αυτός τρέμει ολόκληρος! Κρίμα! Και
νόμιζε πως είναι ατρόμητος...

Τώρα η Άννα-Μαρία φοβάται κι η ίδια
ακόμα πιο πολύ.

Γρήγορα γρήγορα τα δυο παιδιά κάνουν
να φύγουν, όταν μέσα από τους θάμνους
εμφανίζεται μπροστά τους ο Μάνος
χαχανίζοντας.

- Δεν ήθελα να σας τρομάξω. Θέλω
μόνο να παίξω μαζί σας, τους λέει.

Κι η Άννα-Μαρία καταλαβαίνει πως
ήταν αστείο και ξεφυσάει όλο το φόβο
από μέσα της.

Ο Αλέξης, όμως, χτυπάει με δύναμη
το πόδι του στο χώμα σαν να 'διωχνε
σκυλί.

- Είπαι... να μην πω τί! Φύγε από δω
γρήγορα! φωνάζει. Μετά δικαιολογείται:
Το 'ξερα πως ήταν αυτός. Το 'χα καταλάβει
απ' την αρχή.

Δε θέλει να παραδεχτεί το φόβο του.

Ο Μάνος, συνεχίζοντας να γελάει,
αποφασιστικά μπαίνει στο ποταμάκι.
Τι κι αν είναι ένα ιδιαίτερο παιδί; Πάνω
απ' όλα ξέρει να παίζει.

Στην απέναντι όχθη, μπροστά
στις καλαμιές, σαν νυφούλες καμαρώνουν
τα νούφαρα έξω από το νερό.

- Τι ωραία που είναι! θαυμάζει
η Άννα-Μαρία.

Κι ο Μάνος προχωράει ακόμα πιο μέσα.
Τεντώνεται να κόψει ένα, αλλά
δεν τα καταφέρνει.

- Τα νούφαρα είναι στα βαθιά,
δεν μπορείς να τα φτάσεις! τον αποθαρρύνει
ο Αλέξης, κόκκινος από τη ζήλια του.

Ο Μάνος πιάνει μια μικρή σαύρα και
την πετάει στα χέρια. Ύστερα
προσπαθεί ξανά και ξανά να φτάσει
κάποιο νούφαρο, μάταια όμως.

- Φύγε! Μούσκεμα έγινες! Άντε, πήγαινε
σπίτι σου! φωνάζει έξαλλος ο Αλέξης και
γίνεται ακόμα πιο σκληρός.

Τελικά ο Μάνος σοβαρεύει. Κοιτάζει
την Άννα-Μαρία. Ένα νεύμα της του φτάνει
για να συνεχίσει, αλλά εκείνη τίποτα.
Απαρηγόρητος σκύβει το κεφάλι και φεύγει...

Όμως δεν πάει μακριά. Επιστρέφει και
κάτω από το σαστισμένο βλέμμα του Αλέξη,
παίρνει την Άννα-Μαρία απ' το χέρι.

- Έλα! Θέλω δείξω κάτι... Κι ύστερα
προσθέτει: Έλα, Αλέξης, κι εσύ.

Όλο περιέργεια τα δυο παιδιά
τον ακολουθούν.

Σε λίγο φτάνουν σ' ένα μέρος κρυφό,
ανάμεσα στα δέντρα, που καθρεφτίζονται
στα νερά του ποταμού. Ολόγυρα
αμέτρητες πεταλούδες πετούν από το ένα
κλαδί στο άλλο.

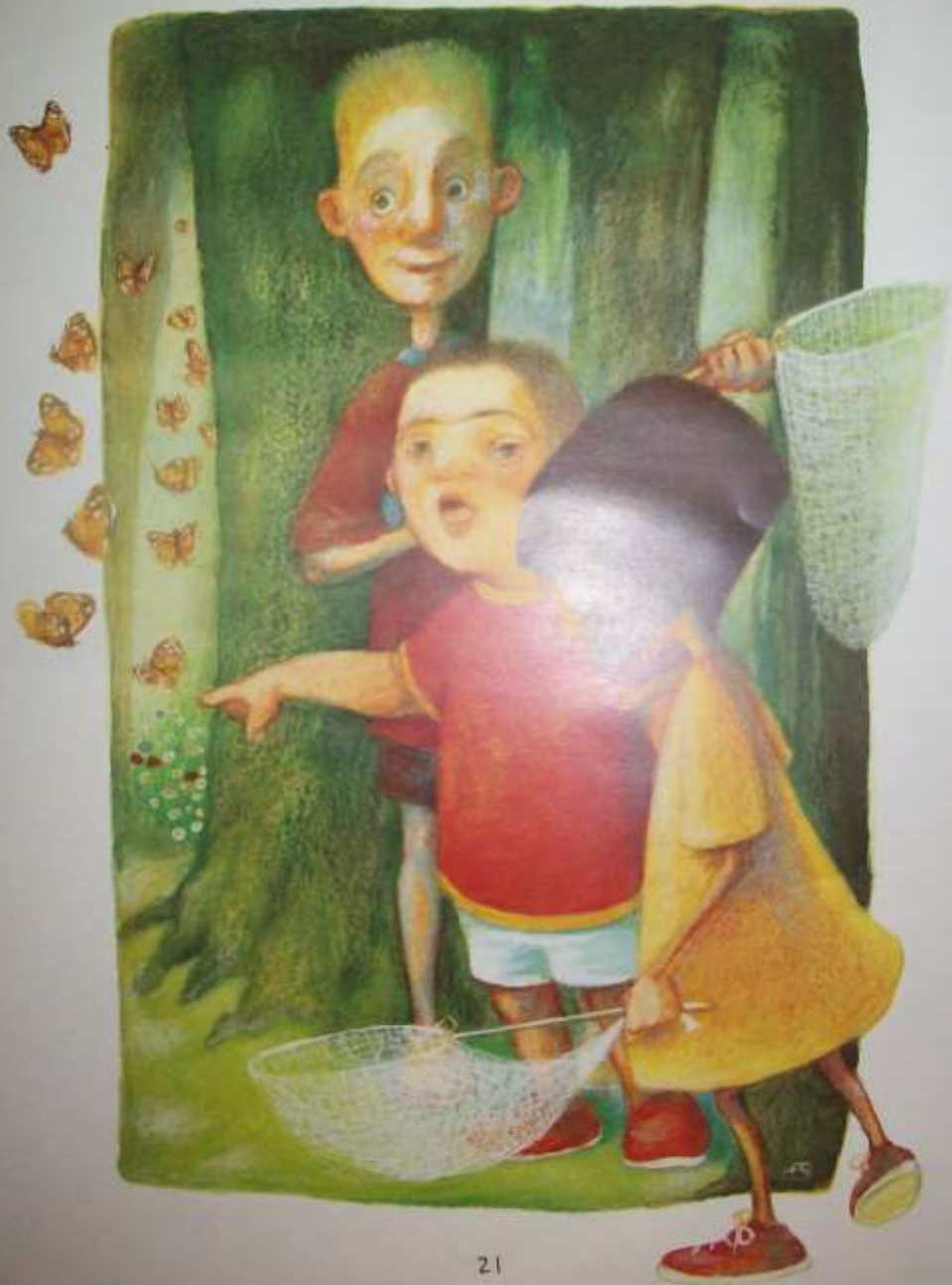
- Μπράβο, Μάνο! Βρήκες πεταλούδες!
τόν συγχαίρει η Άννα-Μαρία.

Μα και ο Αλέξης έχει ξεκοκκινίσει.

- Έλα, έχουμε τις απόχες μας μαζί.
Να πιάσουμε μερικές. Θα τις πάμε στο σπίτι,
στους κήπους μας!

- Όχι σπίτι! Όχι κήπους μας! Εδώ σπίτι
τους! Χαλάσουν φτεά τους και
δεν μπορούνε πετάνε. Μαμά τους κλαίει.
Ψοφήσουν σπίτι μας! λέει και ξαναλέει
ο Μάνος.

Τώρα είναι η σειρά τους να κατεβάσουν
το κεφάλι απ' την ντροπή.

- Έχεις δίκιο! ακούει τον εαυτό της
να λέει η Άννα-Μαρία.

Κι ο Μάνος που δε θέλει να τους
στενοχωρήσει βιάζεται να τους καθησυχάσει:

- Ελάτε, πάουμε νούφσα! Δεν είναι βαθιά
εδώ!

Κάνει μια δεύτερη βουτιά με τα πόδια στο
ποταμάκι και μπροστά στα έκπληκτα μάτια
τους, κόβει ένα κατάλευκο νούφαρο. Ύστερα

καλεί και τον Αλέξη να κόψει. Το δικό του
το χαρίζει στην Άννα-Μαρία, να το πάει
στη μητέρα της να το βάλει στη γούλα.

Ευχαριστημένα τα τρία παιδιά κάθονται
για λίγο στην όχθη να ξεκουραστούν, με τα
πρόσωπά τους να καθρεφτίζονται στο νερό.

Του Μάνου το πρόσωπο όπως πάντα
γελαστό, όλο γκριμάτσες.

Και της Άννα-Μαρίας και του Αλέξη...

- Είστε πολύ όμοφοι! δείχνει τα πρόσωπά
τους ο Μάνος στο νερό.

Ξαφνικά ένα «πλατς!» από κάτι απρόσμενο ταρασσει την ησυχία του νερού. Πάνω του σχηματίζονται περίεργοι κύκλοι που μεγαλώνουν. Τα πρόσωπα της Άννα-Μαρίας και του Αλέξη αρχίζουν να γίνονται αλλιώςτικα, να δείχνουν σαν του Μάνου.

Το κορίτσι τρομάζει, το ίδιο και το αγόρι. Δεν αντέχουν στο θέαμα. Αμήχανα κρύβουν τα πρόσωπά τους στις παλάμες τους.

- Μην κύβετε πρόσωπό σας! Ένα βαταχάκι ήταν, έφυε! τους λέει ο Μάνος ατάραχος. Ελάτε! Σας ΑΓΑΠΑΩ!

Τα παιδιά βγάζουν τα χέρια από το πρόσωπο. Τώρα έχουν καταλάβει. Τα λόγια του Μάνου τούς έκαναν να μπορούν να κοιτάζονται χωρίς ντροπή στα ταραγμένα νερά και το σπουδαιότερο να μπορούν να βλέπουν κι εκείνον ίσα στα μάτια. Κι ας είναι τα μάτια του σκιστά και η μύτη του πλακουτσή.

Τώρα πια έχουνε γίνει φίλοι, είναι ευτυχισμένοι κι η καρδιά τους πλημμυρίζει από ΑΓΑΠΗ.

Ο Μάνος με τα σκιστά μάτια και το πλακουτσό πρόσωπο είναι ένα αγόρι διαφορετικό από τ' άλλα. Γι' αυτό και τα παιδιά της γειτονιάς του δεν παίζουν μαζί του. Εκείνος, όμως, ξέρει να παίζει, ξέρει να μοιράζεται, μα πάνω απ' όλα ξέρει να αγαπά..

